

ಕಣ್ಣಾರಿನ ಕಣ್ಣಣಿಗಳು!

■ ಸ್ವರೂಪಾನಂದ ಎಂ. ಕೊಟ್ಟೂರು

ಚಿತ್ರಗಳು: ಸಂತೋಷ್ ಸಿಹಿಹಿತ್ತು

ಕಣ್ಣೂರು ಪುಟ್ಟ ಹಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮ, ಜಾತಿ, ಜನಾಂಗದವರಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ವಿವಿಧ ಉದ್ಯೋಗ, ಕುಲಕಸುಬುಗಳಿಂದ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು, ಸಾಮರಸ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪರಸ್ಪರರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುಲ, ಧರ್ಮವೇ ಮೇಲು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಜಿದ್ದಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಕಲಹಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಾಣ-ಆಸ್ತಿ ಹಾನಿಗಳಾಗಿ ಜನ ಸದಾ ಅಶಾಂತಿ, ಆತಂಕದಲ್ಲೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣೂರು 'ಸುತ್ತ ಹತ್ತೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟೂರು' ಎಂದೇ ಕುಖ್ಯಾತಿ ಪಡೆದಿತ್ತು.

ಕಣ್ಣೂರಿನ ಆರನೇ ಇಯತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಶಂಕರ ಚಾಣಾಕ್ಷ ಹುಡುಗ. ಊರಿನ ದುಸ್ಥಿತಿ ಬಗ್ಗೆ ಸದಾ ಮರುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಜನರು ಕಾದಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಕೂಡಿ, ನಗು ನಗುತಾ ಬಾಳುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಛಲತೊಟ್ಟ. ಇದನ್ನು ತನ್ನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟ್‌ಗಳಾದ ರಹೀಮ್, ಶ್ಯಾಮ್, ಶೇಷಗಿರಿ, ದುರುಗಪ್ಪನ ಜೊತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ಎಲ್ಲರೂ 'ಇದು ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತಲೂ, ಆದರೆ ಅದೇನೇ...?' ಅಂತಾ ಶಂಕರನಿಗೆ ಕೇಳಲು - 'ನಮ್ಮವರಿಗೆ ನಾಟಕಗಳೆಂದರೆ ಹುಚ್ಚು ಮತ್ತು ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು. ಅದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮವರ ಕೊಳಕು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಗುದ್ದು, ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಕೊಡೋಣ' ಎಂದ.

'ನಮ್ಮೂರಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾ? ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ನಾಟಕ ಆಡುವಾಗ್ಗೆ ಇಡಿ ರಂಗಮಂದಿರವು ರಣರಂಗವಾಗಿತ್ತೆಂದು ನನ್ನಜ್ಜ ಹೇಳಿದ್ದ' ಎಂದು ರಹೀಮ್ ಹೇಳಲು, 'ಧೈರ್ಯವೇ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾರಣ. ಆಶಾಭಾವನೆ ಇರಲಿ' ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿದ ಶಂಕರ.

ಕೋಷ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ದ್ವೇಷ, ಅಸೂಯೆ, ಹೊಡಿ ಬಡಿ ಕಡಿ ಎಂದೇ ಬದುಕಿದರೆ ಏನಲ್ಲಾ ಕೇಡು ಆಗುತ್ತದೆ; ಪರಸ್ಪರರು ಸ್ನೇಹ, ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಕಾರ, ಸಹಬಾಳ್ವೆ, ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದ ಜೀವಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ ಇರುತ್ತದೆ... ಎಂದು ಜನರಿಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವ ನಾಟಕ ಕಟ್ಟಲು ಮುಂದಾದ ಶಂಕರ. ಇದನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಗುರುಗಳಿಗೆ

ಹೇಳಿ ಸಹಕಾರ ಕೋರಿದ. ಮೇಷ್ಟ್ರು ಊರಿನ ತರ್ರೆ ಜನಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಹೂ ಹೂಂ ಅಂದರು. ಹುಡುಗರು ಸುಮ್ಮನಿರದೇ ತಾವೇ ಕಂಡುಂಡ ಅನುಭಗಳನ್ನೇ ಸೇರಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ರೂಪ ಕೊಟ್ಟು, ನಾಟಕ ಕಟ್ಟಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆ, ರಜಾ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಊರ ಹೊರಗಿನ ಗೋಮಾಳದ ದೊಡ್ಡ ಆಲದ ಮರದಡಿ ಅವಿರತವಾಗಿ ತಾಲೀಮು ನಡೆಸಿ, ಪಕ್ಕರಾದರು.

ಊರಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂದು ತಿಳಿಯದೇ ಮಕ್ಕಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ್ಗೆಯೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ 'ಚಿಗುರು ಸ್ಪರ್ಧೆ' ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದ 'ಮಕ್ಕಳ ನಾಟಕೋತ್ಸವ' ಸ್ಪರ್ಧೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಸುತ್ತೋಲೆ ಕಳುಹಿಸಿತು. ಈ ಸಿಹಿ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ

ಮಕ್ಕಳು ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿದವು. 'ನಾವು ನಾಟಕ ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ರೆಡಿ' ಎಂದು ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಮುಖ್ಯ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿ ನೀಡಲು ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳ ಆಸಕ್ತಿ, ಹಟಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ 'ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ನಾಟಕ ಆಡುತ್ತಾರಂತೆ. ನೀವು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ...' ಅಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಗಪ್ ಆದರು. ಪೋಷಕರ ನಡುವೆ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಚರ್ಚೆ, ವಾಗ್ವಾದ ನಡೆದು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಒಮ್ಮತಕ್ಕೆ ಬರದೇ ಸಭೆ ಮುಗಿಯಿತು.

ಪೋಷಕರು, ಶಿಕ್ಷಕರು ಕೈಚೆಲ್ಲಿದರೂ ಮಕ್ಕಳು ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಇವರಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲೇ ಬೇಕೆಂಬ ಛಲ ಮನೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ದಿನ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಈ ತಂಡವು ಯಾರಿಗೂ ಒಂಚೂರು ಸುಳಿವು ಕೊಡದೇ ಸ್ಪರ್ಧೆ ನಡೆಯುವ ಊರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಖುದ್ದು ಬಿ.ಇ.ಓ.ಗೆ ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ನಾಟಕ ಕಟ್ಟಿದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಊರಿನ, ಶಾಲೆಯ ಅಸಹಕಾರ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸಿ, ಪರವಾನಿಗೆ ಪಡೆದು, ಪ್ರದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟು, ಫಲಿತಾಂಶಕ್ಕೂ ಕಾಯದೇ ವಾಪಾಸು ಬಂದರು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಪತ್ರಿಕೆ, ಟಿ.ವಿ.ಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೂರಿನ ಶಾಲೆಯ ಕಣ್ಣಣಿಗಳದ್ದೇ ಸುದ್ದಿ. ಈ ನಾಟಕ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಸಿ, ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ನಗದು ಬಹುಮಾನ ಜೊತೆಗೆ ಜಿಲ್ಲಾಮಟ್ಟಕ್ಕೂ ಆಯ್ಕೆ ಆಗಿತ್ತು. ಈ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಗಾಬರಿ ಜೊತೆಗೆ ಅಚ್ಚರಿ.

ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಇವರದ್ದೇ ಗುಣಗಾನ. ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅಂತಹದ್ದೇನಿದೆ ಎನ್ನುವ ಕೌತುಕ. ಊರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾಟಕ ಆಡಲು ಅರೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿತು! ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮ, ಜಾತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವೇದಿಕೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗುಂಪಾಗಿ ಕುಳಿತರು

